

Det er i dag den 29. juni. Over hele den kristne verden bliver apostlen Paulus fejret lige nu med taler, parader, fest, mad, dåb. Men desværre ikke her i Danmark selv om det er hans fortjeneste at Jesus' budskab blev spredt over den ganske jord. Uden Paulus havde kristendommen været en fodnote i historien. En ubetydelig jødisk sekt. I Det Nye Testamente er 13 skrifter tilskrevet ham. Det meste af Apostlenes Gerninger handler om han. Han fylder en tredjedel af Det Nye Testamente. Alle store teologiske nybrud er sket ved at læse Paulus' breve. Vi burde feste for den store apostel, fordi han med sin visdom, sit mod, sin uduelighed fik udbredt at den

korsfæstede og opstandne Jesus er Guds søn. I Galaterbrevet skriver han: "Her er ikke jøde eller græker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mand og kvinde, for I er alle en i Kristus". Paulus vil have at vi skal forstå, at vi er lige for Gud. Vi skal tage hensyn til hinanden. Vi skal vise respekt for hinanden. Vi er alle mennesker der længes efter accept, forståelse, kærlighed. I onsdags fik formanden for folketinget, Søren Gade, overrakt Jerusalemprisen i den israelske ambassadørs bolig. Søren Gade har talt Israels sag i mange år. Jeg var inviteret med. Foran boligen patruljerede mindst 15 stærkt bevæbnede politibetjente. Sidevejene og haverne

omkring boligen var bemandet med bevæbnede civile betjente. Det er situationen i øjeblikket. Man kan bære muslimske tørklæder i Københavns gader eller et palæstinaflag eller et palæstinensertørklæde uden at blive angrebet. Men bærer de jødiske mænd deres runde, flade kalot på hovedet eller har en jødisk kvinde jødestjernen om halsen bliver de overfaldet. Der blev tilmed snerret af mig onsdag aften på Vesterbro fordi jeg efter besøget hos den israelske ambassadør havde en nål på min jakke med dannebrog og det israelske flag. Vi vil fred her til lands. Det har vi lært af apostlen Paulus. Jesus vil at vi skal leve i fred og

kærlighed med hinanden. Men tunnelsyn hindrer det. Man ser verden, som om man ser den gennem en tunnel. Det perifere syn er forsvundet. Man kan og vil ikke se, hvad der er til siderne. Det ser vi tydeligt i den ophedede debat om Gazakrigen. Enten er man fuldstændig for Israel eller også er man fuldstændig for Gaza. Der er ingen sund fornuft i argumenterne. Ingen vilje til at ville forstå hinanden. Samme tunnelsyn er tilstede i klimadebatten. Man vurderer ikke længere om det, der skal foretages for klimaet, er gavnligt eller ej. Man har et i hovedet. Væk med røde bøffer, ingen flyrejser, ingen forurening, ingen misbrug af verdens ressourcer. Man kan ikke undgå at

få den tanke, at verdens kommende terroraktioner ikke kun vil udgå fra radikaliserede muslimer. Men også fra radikaliserede veganere, der allerede har været ude med budskaber som, at kødspisning er lige så slemt som pædofili. I Jesu lignelse om manden, der inviterer til et festmåltid, støder vi på adskillige personer, som har mentalt tunnelsyn. Der er en mand, der siger nej til invitationen til fest, fordi han lige har købt en mark. Han kan ikke se andet end den mark han har købt. Han minder om rigtig mange mennesker med besiddelser. De ser hvad de ejer. Men de ser ikke mere. Først på deres dødsleje går det op for dem, at det de havde skrabet

sammen, ikke havde nogen som helst betydning. Der er også nogle andre personer i lignelsen, der markerer sig med deres tunnelsyn. En har anskaffet sig fem okser og afslog invitationen til fest, fordi han skal udnytte sine okser. Han er billedet på alle dem, der har været voldsomt fokuseret på deres arbejde, og ikke kunnet se andet end arbejdet. Selvfølgelig skal vi alle arbejde hårdt, hvis Danmark skal fortsætte med at være et godt land. Vi skal bare passe på tunnelsynet. Der er andet i livet end arbejdet. En særlig interessant person med tunnelsyn i lignelsen er ham, der har giftet sig og kun har øje for sin elskede. Han er et sjældent fænomen. I

virkeligheden er vi ikke særlig fikseret på vores ægtefælle eller kæreste. Det skulle da lige være deres fejl. Det er svært at lade være med at synes vældig godt om denne bibelske person, der er så glad for sin hustru. Til gengæld har vi tunnelsyn, når det kommer til vores børn. Det oplever de danske folkeskoler, børnehaver, friskoler og efterskoler. Forældre møder konstant op og kræver, at der skal gøres en masse for deres curlingbarn. Det er sjældent, at der kæmpes for fællesskabet – for det, der gavner alle. Der er også kristne grupperinger, der lider af tunnelsyn. Jesus er alt. Og han er også alt. Men man skal lægge mærke til, hvordan det kristne kors

ser ud. Der er en streg der går ned fra Gud til os, for at vi skal rettet blikket mod ham, mod det himmelske, mod evigheden. Men der er også en tværstreg på korset. Og det er det perifere syn. Det er vigtigt, at vi ser de mennesker vi lever sammen med og den verden, som vi er en del af. Gør vi ikke det bliver vi fanatiske, intolerante, uudholdelige kristne. Paulus pegede på Jesus med sin forkyndelse. Men i høj grad også på at vi skulle elske og tage os af vores medmennesker. Man kan godt identificere sig med de folk, der i lignelsen siger nej til invitationen til en fest. Fester kan være anstrengende. Man skal have tøj på, der ikke er særlig bekvemt. Man kan risikere en

kedsommelig borddame i 7 timer, man skal være venlig og smilende og talende. Og man kommer alt for sent i seng. Det er mere behageligt at blive hjemme foran fjernsynet iført joggingtøj og med en portion optøede boller i karry foran sig. Der er folk i dag, som afslår invitationer til fest på grund af tunnelsyn. For eksempel dem, der er blevet så optaget af motion og den rette kost, at de ikke tør sige ja til fest, fordi de kan komme til at spise fed mad, bliver nødt til at drikke alkohol og kommer i seng mange timer før de plejer. Pointen i Jesus lignelse er ikke, at livet er en stor fest. Vi ved godt, at det ikke passer. Det er hårdt at leve, men også indimellem dejligt. Men alligevel skal vi tage

del i det liv, som Jesus inviterer os til, være sammen med de mennesker vi er sat imellem på godt og ondt og på den måde udvikle vores perifere syn, så vi ikke ender med at have tunnelsyn der er rettet mod os selv eller vores besiddelser eller vores arbejde. Og samtidig er pointen med Jesu lignelse også, at der efter vores død venter os et liv i Guds rige, der bliver den fest, vi har længtes efter hele livet. Her bliver vi et i Gud, israelere og palæstinensere, kvinder og mænd, rige og fattige, iranere og amerikanere, ukrainere og jøder, kødspisere og veganere. Men tilsyneladende kræver det en ting, for at vi kan blive en del af denne hinsidige fest. Vi

bliver nødt til at sige ja til invitationen fra Jesus Kristus. Og hvis man som præst nu begynder at hævde, at vi alle vil komme i Guds rige ligegyldig hvad vi gør, hvad vi siger og hvor meget vi end stritter i mod, ja, så lider man af det sædvanlige folkekirkelige tunnelsyn, hvor Kristus gøres til en overtolerant Gud, der ingen som helst krav stiller til os. Apostlen Paulus har lært os, at hvis vi skal med i festen i Guds rige, må vi snarest muligt sige ja tak til invitationen. Eller sagt med apostlens egne ord: *lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.*” Gud i vold. Amen.

